

[Dohrmann]

ældre og syge, har lidt afsavn, ja, selv sygehusene har været ramt af konflikt. Spørgsmålet skal derfor stilles igen: hvorfor greb regeringen ikke omgående ind, da konflikten var en kendsgerning, da forhandlingerne brød sammen? Det var jo ikke nogen overraskelse. Alle vidste, hvad vej det bar.

Derfor må det med rette spørges, om regeringen virkelig har ønsket denne konflikt, for at den rent taktisk igen kunne fremstille sig selv som den store redningsmand, som nu skal sørge for, at der bliver sat gang i det hele igen. Det er trist, hvis det er tilfældet, at også regeringspartierne spekulerer mere i taktik.

Der kunne udmærket have været foretaget et indgreb allerede i sidste weekend, således at overenskomsterne var blevet fastlagt sidste søndag. Det ville regeringen ikke, og derfor er regeringen faktisk ansvarlig for, at vi har oplevet den konflikt, som nu har raset den sidste uge.

Men nu havde regeringen så rigtig god tid til at tænke sig om, og den kom med sin plan. Den blev fremlagt her i folketinget, ja, den nåede vel ikke engang at komme herved, før socialdemokratiet under stor dramatik indkaldte til et pressemøde og præsenterede det, de kaldte deres helhedsløsning. Den fik ganske vist et meget flot navn, noget i retning af »Den solidariske vej«, men lad mig sige om de to planer, dels regeringens, dels den, socialdemokraterne har gjort sig til talsmand for, at de jo egentlig ikke er forskellige. Ja, der er nogle mindre punkter, hvor man sådan ligesom lægger lidt afstand til hinanden, men i realiteten går de ud på nøjagtig det samme, nemlig at stjæle endnu flere penge op af lommen på folk og få nogle flere skatter ind.

Den ene plan er ikke bedre end den anden, og den plan, regeringen nu sandsynligvis har et flertal for i dag, er jo en direkte afskrift af gamle socialdemokratiske indgreb, der har været foretaget her i folketinget. Hele den dramatik, man her igen forsøger at skabe med, at regeringspartierne og socialdemokraterne er de to store modpoler i dansk politik, passer derfor ikke; man vil det samme.

Lad os da være helt ærlige: det indgreb, der nu foretages, vil ikke, som hr. Gammelgaard skriver i aviserne, være ensbetydende med, at lønmodtagerne beholder deres real-løn. Reallønnen vil blive udhulet. Den bliver

først og fremmest udhulet gennem skattestigninger, den bliver udhulet gennem stigende varepriser, den bliver udhulet gennem en masse stigninger på huslejeområdet, lejeværdi af egen bolig, og sidst, men ikke mindst bliver den udhulet ved det røveri – det er oven i købet et meget pænt udtryk at bruge, røveri – som man nok så flot kalder tvungen opsparing.

Tvungen opsparing uden rente, og penge skal udbetales i 1991, 1992 og 1993. Uden rente, med en stigende inflation, det er røveri, ikke andet, det har ikke en pind med opsparing at gøre. Derfor kunne man lige så godt være gået ud og have bedt folk om at få de penge indbetalt til statskassen, for de er som sagt kun at betragte som noget, man selvfølgelig bliver tvunget til at betale, men som man aldrig nogen sinde skal regne med at få igen, uanset hvad man laver.

Jeg sagde ved lovforslagenes første behandling, hvad vi mente om hele pakken. Det var ingen ros. Selskabsskatteforhøjelserne på 25 pct. er en direkte afgift på produktion og vil selvfølgelig være ensbetydende med, at danske varer bliver dyrere at producere, det vil igen være ensbetydende med, at flere bliver arbejdsløse. Det vil selvfølgelig også betyde, at vi må undvære de valutakroner, som vi har så fortvivlende hårdt brug for for at få tilbagebetalt noget af den gæld, som regeringen fortsat stifter. Derfor er dette her fantasiløst, og det er faktisk at betegne som flovt for regeringen. Det er det første virkelige svendestykke, regeringen skal præstere her i folketinget, og så kommer den med sådan noget!

Der er sandsynligvis et flertal for langt, langt de fleste af forslagene, men jeg vil godt slutte med at sige: der er ingen tvivl om, at folketinget består af 179 fuldgyldige medlemmer, som naturligvis alle har stemmeret i henhold til grundloven. Nu har Grønland og Færøerne fået deres hjemmestyre. Vi står over for nogle skatteforhøjelser, som udelukkende rammer den danske befolkning, bunden opsparing, og hvad man ellers kalder det. Jeg vil godt opfordre de nordatlantiske medlemmer til at tænke sig meget grundigt om, inden de eventuelt leverer det flertal, der skal pålægge den danske befolkning øgede skatter og afgifter. Jeg vil godt gentage, at der ingen tvivl er om, at de har fuldgyldig ret til at stemme som alle vi andre. Men Grøn-